

Milli hassalygymyz we ölümlü dünýä

Category: Kitapcy, Publisistika, Sözler

написано kitapcy | 23 январа, 2025

Milli hassalygymyz we ölümlü dünýä MİLLÎ HASTALIĞIMIZ VE ÖLÜMLÜ DÜNYA

Bir ülkenin gerçek değeri hesaplanırken onun tabii zenginlikleri, maddi servetleri kadar manevi değerleri, fikri kıymetleri de hesaba katılır. Milletlerin ilerleme yollarını bu düşünce ve sanat güçleri çizer. Milletler, bu güçlere dayandıkları ve onlara layık oldukları yeri verdikleri oranda itibar kazanırlar. Yoksa kültürleri yozlaşır ve daima ileriye doğru akıp gidecek tarihin çeşitli dozlarda okşamalarına hedef olmaktan kurtulamazlar.

Bu ülkenin, bu milletin kaderi üzerine eğilmiş ve bu uğurda bir ömür vermiş kafalar, milleti ve ülkeyi her türlü karanlıktan kurtarmak için beyinlerinin cevherini cömertçe harcamış olan insanlar. İşte bizim manevi zenginliklerimizi, ekonomik ve kültürel birikimimizi sosyal yücelmelerimizi yaratanlar.

Tanzimat'tan beri bu manevi zenginliklerin sahiplerine rahat bir hayat, derin bir nefes aldırıldığımız söylenemez.

Sağlığında nice ehl-i hünerin

Bir tutam tuz yoktur bile aşına

Öldürüp evvel onu açlıktan

Sonra bir türbe dikerler başına

Kıtası her zaman için doğrudur. Kaybedilmeden bir şeyin hakiki değeri anlaşılamıyor. Düşünce insanları, milli ve manevi değerleri kaybedince kıymetini anlıyoruz.

Şairin;

Birçok gidenin her biri memnun ki yerinden

Birçok seneler geçti, dönen yok seferinden[1]

Gönül hanemize yine bir hazan rüzgârı esti... Ölüm, her zaman olduğu gibi yine "erken gelen" yakıcı bir nefesti.

Nefesler sayılı, hayat vefasız, zaman ise acımasız... Ölüm herkesi eşitleyen yalın bir gerçek... Ölümle noktalanır, hayatın bu fani dünyada insanlara verdiği mühlet.

“Ömür dediğin”den geriye; unutulmayan hatıralar, yürekte saklı yaralar, ifa edilen ameller, hayat bulmayan emeller, yarınlara dair hayaller, Tanrı dağlarında son bulacak idealler, yaşatılan faziletler, yapılan ibadetler, bir türlü yapılamayan hamleler, “keşke” diye başlayan sayısız cümleler, idealleri uğruna çekilen zahmetler, katlanılan mihnetler, gösterilen gayretler ve çekilen çileler kalır.

Yunus Emre’nin; **“Gelimli gidimli dünya / Son ucu ölümlü dünya”** mısraları dilimize düşerken; mazide kalan hatıralarımız da gönül ufkunda yeniden canlandı. Gözlerimiz yaşardı, bakışlarımız ıslandı ve sanki bir yumruk gelip boğazımıza tıkanı.

“Bu dünyaya gelen kişi, ahir yine gitmek gerek, Misafirdir, vatanına bir gün sefer etmek gerek”.

Biz millet olarak, yaşayan iyi, güzel olan hiçbir şeyin kıymetini, bilmez, gereken önemi ve değeri vermeyiz. Böyle değerleri hep uzaktakiler fark eder hep uzaktakiler keşfeder. Oysaki en yakınımızdadır bu kişiler, yakınımızda oldukları için mi bize çok cazip gelmezler. Sonra bir şekilde tanırız. Başarılı çalışmalarını izlemeye başlarız. İçten içe belki de minnet duyarız ama bunu nedense dillendirmeyiz, göstermeyiz hatta yokmuş gibi davranırız ta ki onu kaybedene kadar.

Oysa bir insan yaşarken sevildiğini, önemsendiğini değer verildiğini bilmek, görmek ister. Ona söylenilmeyen, yapılmayan, gösterilmeyen, ama mutlaka olması gerekenleri öldükten sonra yapmak sadece bizim vicdanımızı rahatlatmaya yarayan bir eylemimizdir. Yani bunu kendimizi rahatlatmak, kendimizi daha iyi his etmek için, bir yerde görevimizi yerine getirmiş olmak için yaparız, bu doğru bir davranış değil.

■ Sonuç

Milli bir hastalığımız da, insanlarımız yaşarken değil, öldükten sonra değer veririz. Yaşarken değerini bilmediğimiz

insanı öldükten sonra göklere çıkartır ödüllendiririz. Hatta çoğu zaman ölçüyü kaçıırır biraz da abartırız. Oysa böyle insanların ölürken değil, yaşarken hakkı teslim edilmeli. Bir insana sevgi, saygı ve minnet duygumuzu göstermek için onun bu dünyadan illa ki çekip gitmesi mi gerekir? Yaşarken onun varlığıyla övünmek, ona hak ettiği değeri vermek, onu manevi olarak ödüllendirmek bu kadar mı zor? Düşünen, üreten, çevresine ışık saçan insanın yaşarken yanında olmayıp, arayıp sormayıp, ölünce ardından methiyeler düzmek, ya da adına anma geceleri düzenlemek, ödül koymak hakkında yazılı ve görsel basında övücü ve abarttı yazılar yazmak, söz söylemek vicdanımızı rahatlatmak veya modaya uymak değilse nedir?

Yaşarken kendisini iyi okuyamamış, anlayamamış ve kıymetini bilememişken, öldükten sonra kıymetini artırmak için imrenilecek sözler söylemek, ona bir yarar sağlar mı? Öldükten sonra verilen kıymet yaşarken verilseydi, belki hayatı daha verimli olacak bundan dolayı yaşadığı çevreye, topluma daha da yararlı olacaktı.

Bu insanlar ülkemizin, milletimizin, kurumlarımızın paha biçilmez değerleridir. Bu insanlara yaşarken değer verelim. Ne söyleyeceksek yaşarken söyleyelim.

Bildiğim bir şey var. [b!]"Kendinize sakladıktan sonra müthiş bilgili olmanızın ne anlamı var?[/b]

Turan CAN,

TİKA-Araştırmacı.

[1] [i]Yahya Kemal Beyatlı, Eğil Dağlar adlı eserinden.[/b]
Publisistika